

[Aksel Larsen.]

der påtager sig at vride loven til uigenkendelighed og få det modsatte ud af paragrafferne, der bestemmer? Og det mener jeg ikke det skal.

Jeg vil ikke påstå, at det er så galt fat med de jurister, man har citeret her, men jeg vil altså sige, at jeg er villig til at studere de sagkyndiges bemærkninger, deres responsa, lytte til deres meninger, men det må være folketetinget, der afgør, hvilke slutninger vi drager af det, og derfor vil jeg ikke yderligere gå ind på disse juristers argumentation, som jeg naturligvis har gjort mig bekendt med.

Jeg skal ikke yderligere gå ind på diskussionen om partiernes stilling og meninger, selv om det jo er ganske klart, at til forskellige tider har partierne udtalt sig forskelligt, idet de, der var i opposition, var tilbøjelige til at have en noget anden statsretlig mening end den til enhver tid siddende regering og dens partier. Dog er det faktisk sådan, at i 1958 ved den omtalte forespørgselsdebat var ordførerne for alle partier enige om, at den var ikke så god, og at man måtte ikke gå så langt, som regeringen var gået. Det kan ikke være rigtigt, det, der er sagt af hr. Ib Thyregod — og jeg forstod, at statsministeren til en vis grad tilsluttede sig det — at der blev vedtaget et dagsordensforslag, som godkendte det, der var sket. Det er slet ikke rigtigt; der blev vedtaget et dagsordensforslag, som sagde, at man tager ministerens redegørelse til efterretning. Og i ministerens redegørelse indgik også, at det havde måske nok været bedre, hvis han havde gjort det på en anden måde; så det var altså ikke en godkendelse.

Så kan jeg lade ligge, hvad hr. Ib Thyregod sagde om, at man må også tænke på det dagsordensforslag, hr. Alfred Jensen kom med. Det kan jeg i hvert fald ikke være dækket af; jeg var ikke medlem af det parti, så det var ikke på mine vegne, hr. Alfred Jensen fremsatte sit dagsordensforslag. Men vi lader det ligge.

Jeg har et par bemærkninger til statsministeren og landbrugsministeren. Jeg skal forbigå det med eksemplerne, selv om jeg mener, det er relevant, hvad jeg sagde: at de eksempler, der blev fremdraget, blev fremdraget fra tider, hvor folketetinget havde

haft en mulighed for at sige: den sag må finansudvalget ikke afgøre, den skal herop.

Men jeg har noget at sige til dette med, at man ikke kunne vente. Det er jo rigtigt, at naturligvis var det blevet mere end 4 uger; men jeg vil altså tro, at hvis det endelig var sådan, at man kunne se bunden i landbrugets dispositionsfonds kasse, så havde det danske landbrug også været god for f. eks. en kredit i Nationalbanken, evt. med statsministeren som selvskyldnerkautionist, så det havde nok ikke været nødvendigt at skaffe sig en bevilling lige på det tidspunkt.

Dernæst er der spørgsmålet: var det landbruget, der sagde, det skulle have pengene nu? Nej, det var det ikke, siger statsministeren, det var skam regeringens egen vurdering; landbruget kom ikke med en pistol og sagde: vi vil have pengene i dag. Hvorfor står der så i aktstykket:

„Da landbrugets organisationer som følge af de for tiden gældende særdeles vanskelige eksportvilkår nu har ønsket beløbet udbetalt . . .“

når landbruget ikke ønskede det nu? Det må da være, fordi landbruget har fremsat ønsket.

Ja, det er i og for sig nok, men måske skal jeg også med det samme sige til landbrugsministeren, at han har jo ikke ret i, at den bevilling, der blev foretaget, ikke var en forhøjelse af bevillingen, som er fastslået i loven om støtte til afsætning af landbrugsvarer; for der står udtrykkeligt her i aktstykket, at det beløb på 100 mill. kr.

„ . . . agtes tilført den i § 7, stk. 2, i for nævnte lov nr. 256 af 9. juni 1967 om handlede fond, landbrugets dispositionsfond.“

Det er altså en ændring af § 7 i loven, det drejer sig om, uanset hvad grund man havde til det, men det er det rent formelt.

Men det skal jeg lade ligge alt sammen, for jeg har indtryk af, at uanset hvad vi har diskuteret her, er alle folketingets partier, altså også medlemmer uden for partierne i denne sal, af den opfattelse, at det er på tide, at folketetinget på en eller anden måde fastsætter visse regler eller retningslinjer for, hvordan det skal forstås, og hvordan man vil have praktiseret det fremover,